

2880

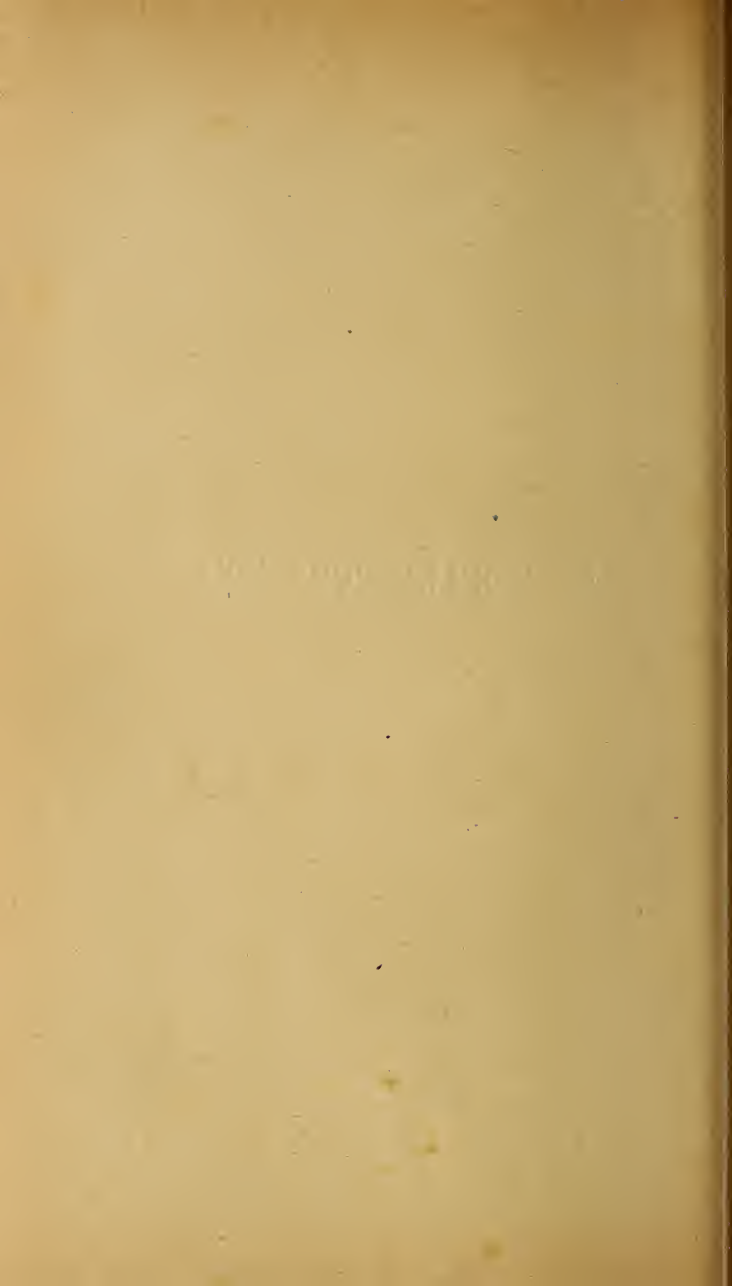
21
R. Ramón y Vidales

El "curandero" nou

Sainet en un acte

EL "CURANDERO" NOU

R. Ramón y Vidales

El "curandero" nou

Sainet en un acte

BARTOMEU BAXARIAS - EDITOR
Passatge de Mercader, 10, interior
BARCELONA - 1910

PERSONATGES

ACTORS

<i>Cigronera</i>	Sra. Morera
<i>Maria</i>	» Santolaria
<i>Sr. Cosme</i>	Sr. Guitart
<i>Rafel</i>	» Lluellas
<i>Pepet</i>	» Ortin
<i>Salau</i>	» Capdevila (J.)
<i>Jesús</i>	» Vives
<i>Client 1.er</i>	» Capdevila Guerra
<i>Id. 2.on</i>	» Ferrandiz

Altres clients y clientes

L'acció en un dels arrabals de Barcelona.

Epoca actual.

Punts de mira, els de l'actor.

Direcció: Jaume Capdevila.

Aquesta obra es propietat de son autor, qui's reserva
tots els drets.

L'Associació d'Autors Espanyols es l'autorizada pera'l
cobro dels drets de representació

*Aquesta obra fou estrenada al Teatre
Principal, de Barcelona, la vella del
dia 14 d'Octubre de 1910.*

ACTE ÚNICH

Saleta modestament amoblada, ab cadires senzilles de boga y fusta blanca pintada; calaixera, ab escarparata a sobre un pany de paret del fons; taula de centre ab tapet y alguns llibres: dos balancins de tela, y quadros ab estampes. d'assumpes diferents, a les parets.

Portes laterals y una al fons que dona a un recibidor, en el qual s'hi veuen cadires.

ESCENA I

PEPET Y CIGRONERA

Al aixecarse'l teló l'escena estarà deserta, sentintse'l cap d'una estona'l timbre de la porta del pis, y dintre, esquerra, la veu de *Pepet* que respon:—*Ja val!*...—Als pochos moments apareix, dirigitse á la porta del fons.

Pepet. Qui es que porta tanta pressa!

Desapareix, sentintse que obra la porta del pis, y després enrahonaments que s'aproven; fins que apareix de nou ab la Cigronera.

Cigro. Es dir, que encara no ha tornat?

Pepet. Ja us ho vaig dir, que fins a les deu d'avuy no fora a casa.

Cigro. Que no hi som avuy? y que no son les deu?

Pepet. Y ca, dòna!

Cigro. Que no som avuy?

Pepet. Encara'm fareu riure. Que tot just son dos quarts de deu. No volgheu ésser vella tan aviat, Cigronera.

Cigro. Ey, minyó! De vella no ho soch, ho sents? Quants anys me faries?

Pepet. Jo, cap. No'n fabrico d'anys.

Sigro. Si no fos aquest rediastre de mal que'm va eixir a la cama, y que, ¡ay!... (*queixantse*) y com me fibla la remalahida!

Pepet. Que no us hi feu tot lo que us va dir el senyor Cosme?

Cigro. Tot, tot, qué jo hi tinch molta fè ab el senyor Cosme. Y mirat, no mes me fa mal quan hi penso.

Pepet. Ab el senyor Cosme?

Cigro. Nol... quant penso ab el mal.

Pepet. Voleu que us hi doni una mirada, jo?

Com si volgués alsarli les faldilles.

Cigro. *Ajupintse les faldilles a les cames.* Y ara, piagal tuig d'aquí!

Pepet. Vaya uns escrupuls. Si fos metge...

Cigro. Encara menos! Me puch ben alabar de que may a la vida cap metge m'ha tocat, ni així! (*indicant la punta del dit*). Ey, en questió de malaltia.

Pepet, *rient ab intenció.* Y d'altra manera, si?

Cigro. Però, diguemho tot: No hi estat may malalta, la veritat.

Pepet. Ah!...

Cigro. Per això, ni qu'ho estés de malalta: que no'n vull cap cadell de metge, per que son uns *mata-sanos*.

Pepet. Teniu rahó; tots els malalts se'ls hi moren... de viu en viu.

Cigro. Y mirat, per això, per aquesta remalhida cama, m'he posat en mans del senyor Cosme, que's un curandero que ha resucitat a molts malalts que'ls metges havien donat ja per morts difunts.

Pepet. Molts. molts, n'ha ressucitat. Una vegada'n va curar un qu'era al Clot.

Cigro. Verge dels Angels! Enterrat y tot?

Pepet. *Rient.* No; que vivia al Clot.

Cigro. Ah!

- Pepet.** Y mireu si ho estava de malalt, que ni les mosques s'hi volien acostar.
- Cigro.** Y mirat; jo trobo que fa mal fet el senyor Cosme d'abandonar de tant en tant, com fa, els seus malalts d'aquí.
- Pepet.** Es per un parell de dies, y després, que us creyeu que la seva fama no més se la té guanyada aquí al Poble Sech. y a Hostafranchs, y a Sans?
- Cigro.** També visita fora d'aquí?
- Pepet.** Per tot Catalunya que'n té de clientela. Ara ha anat a Girona.
- Cigro.** Tant lluny.
- Pepet.** Ahont ha curat a la filla d'un general.
- Cigro.** D'un general de tropa?
- Pepet.** De cavallería; que li va sortir un mal grà al clatell, que'ls metges, no sabent que ferhi ja parlaven de tallarli'l coll.
- Cigro.** Els metges si que array; aviat parlen de tallar.
- Pepet.** Donchs, el senyor Cosme, ab un pegat del seu meravellós unguent de Sant Damià, ha deixat el clatell de la generala més net qu'un pom de barana fregat ab terra d'escudelles.
- Cigro.** De miracles com aquets se'n conten molts del senyor Cosme.
- Pepet.** A sanallades!
- Cigro.** Y dius que tardarà mitja hora a arribar de Girona?
- Pepet.** Si fa. o no fa.
- Cigro.** Donchs, entretant, m'arribo al mercat de Sant Antoni, hont he deixat la mossa

sola a la taula de cigrons remullats que hi tinch allí, y...

Sona'l timbre de la porta.

Pepet. Han trucat.

Cigro. Potser es ell.

Pepet. No que no es hora encara.

Cigro. Bé, donchs, ja tornaré.

Pepet. Com volgueu, Cigronera.

S'en van els dos. Se sent obrir y tancar la porta del pis y després, enrahonaments que s'acosten.

ESCENA II

PEPET Y RAFEL. *Aquest porta un maletí de viatge que en Pepet li pren y deixa sobre un moble.*

Pepet. Qui havia de pensar ab vostè!

Rafel. No m'esperavau, veritat? Ho presumo, ho presumo. (*Pasejant nirviós*). Com que no s'ho pensa en Cosme que hagi descobert el seu amagatall. Y tú, convertit en el seu còmplice!

Pepet. Senyor Rafell...

Rafel. Pero, que no se'n dóna vergonya?... ¡Curanderol!... Això es escandalós!... Això es prostituirsel... Això es... (*Parantse en sech davant de Pepet*). Però, hont es!... (*Sense deixar dir a Pepet, que vol contestar*). Que surti; que vingui desseguidal... Cosmel... ¡Cosmel... (*Anant d'una porta a l'altra, cridant*).

Pepet. Però...:

Rafel. Per què no surt!... Per què s'amagal...
- ¡Cosmel!...

Pepet. Si no hi es!

Rafel. No hi es? Bé ho podíes haver dit més aviat, que no m'hauríes fet esgargarmellar.

Pepet. Si vostè no'm deixava dir.

Rafel. Y ahont es?

Pepet. A Girona.

Rafel. Y que hi ha anat a fer a Girona?

Pepet. Hi ha anat., per les fires.

Rafel. Que també ven quincalla? (*Pepet riu*). Això't fa riure, talòs? A les fires no més hi van els quinquillaires, els marxants, els tractants de bestiar, els xerraires arrenca caixals... (*Repensantse*). Què!... que potser també segueix les fires arrencant caixals? (*Pepet no respòn*). Contesta!

Pepet. Oh! (*Volent dir que ho ignora*).

Rafel. Ah, comprench que sí! Això ja es el colmo del rebaixament moral de un home! ¡Quina vergonya!

Pepet. Però, si no he dit que arrenqui caixals.

Rafel. Per rès honorós hi deu donchs anar a les fires, quan ho amagues.

Pepet. Ja veurà: a fòra també hi té clientela y...

Rafel. Que hi té clientela!... Comprench: vols dir que's presenta a plassa a vendre específichs: pomada de greix de lleò mascle per treure la migranya; ungüent d'oli de serpent del Paradís pel dolor de ronyons o per curar els ulls de poll!

Pepet. Ja, ja, ja!... y que'm fa riure!

Rafel. Donchs, t'hauria de fer plorar! Y quan torna, de Girona?

Pepet. Aquest matí mateix; el tren ja deu haver arribat.

Rafel. (*Pas·ejantse impacient*). Ja'm sentirà, ja, quan sia aquí, aquest senyor Curandero

nou, que li diuen, explotador de la ignorància del poble, de la gent senzilla...

Pepet. De la gent senzilla, diu? Y que'n va d'errat, senyor Rafel!

Rafel. (*Parant en sech*). Què vols dir?

Pepet. Que no es tot gent del poble, gent senzilla la que va a ca'ls curaderos, y a casa les sonàmbules y tiradores de cartes.

Rafel. Donchs, qui hi va també?

Pepet. Gent rica, homes de carrera y senyores encopetades.

Rafel. Y que han d'anar!

Pepet. Que no? Vegés la mena de gent que vé a deshora de la visita a consultar al senyor Cosme; y les visites que fa a malalts de certes cases d'amagat dels metges.

Rafel. No ho puch creure!

Pepet. Ja se'n convensarà si s'està un parell de dies a n'aquesta casa.

Rafel. No que no m'hi estarè, perque no podria aguantarme y mouria un terrabastall.

Pepet. Faría mal fet.

Rafel. He vingut no més que per moure un escandol a n'ell, tractarlo com...

Sona'l timbre de la porta de manera diferenta de les altres vegades.

Pepet. La manera de trucar d'ell; aqui'l té.
(*Va a obrir*).

Rafel. (*Prenent una actitud seriosa*). Rebemlo seriosament.

ESCENA III

RAFEL, PEPET y COSME

Aquest va de levita y capell fort. Pepet porta una maleta a una mà y una caiza de caoba, ab nansa, a l'altra, que ha prè de Cosme y deixarà a un recó de la sala.

Cosme. (*Desde dintre*). En Rafel es aquí? Hont es?... Rafell... Rafell... (*Entra ab els braços oberts, disposat a abraçar-lo. Rafel no s'ha mogut. Cosme s'ha quedat parat ab els braços oberts. Pausa.*) Aquesta es la manera de rebre a un amich?

Rafel. De primer m'interessa saber si la persona arribada es el curandero o...

Cosme. (*Interrumpent-lo rient*). Deixat de romansos y meticulositats, y vinga una abraçada, que diastrel (*L'abraça. Rafel se deixa abraçar, els braços caiguts, sense correspondre a l'abraçada*)

Pepet. (*Per ell*). Sembla que abraçsi un maniquí de sastreria.

Cosme desfà l'abraçada pausadament, y's queda ab una mà a cada bras de Rafel, a qui contempla fixament.

Cosme. Pepet!

Pepet. Que mana, senyor?

Cosme. Porta la pila elèctrica, que reanimarem aquest còs inanimat.

Rafel. (*Desprenent-se de les mans de Cosme*). Déixem! Y no segueixis ab bromes, perque vinch disposat a dirten quatre de fresques!

Cosme. Ja pots comensar desseguida. Sèu

y enllesteix, perque aviat serà l'hora de consulta.

Rafel. L'hora de consulta!

Cosme. Si, l'hora de consulta.

Rafel. Sabs que fins te trobo cínich?

Cosme, sense fer cas de Rafel se treu la levita.

Cosme. Pepet! Té la levita y'l sombrero. (*Els hi dona*) y porta la gorra y'l batin. Ah! entra les maletes dintre també.

Pepet ho pren; entiantho primera porta esquerra.

Rafel. Que m'escoltes, si o no!

Cosme. Si, home, si; què deies?

Rafel. Que t'has proposat burlarte de mi?

Cosme'l contempla una estona ab somris bondadòs.

Cosme. Sèu, sèu, y escòltem tu a mi, y guardat totes les diatribes que vens disposat a dirme, perque me les se ja de cor per endavant.

Pepet torna portant lo demanat.

Pepet. Tíngui.

Cosme se posa'l batin y la gorra.

Rafel. (*Irònich*). Deu ser el *traje de luces* de curandero aquest, veritat?

Cosme. Endavinat! (*Dirigintse a Pepet*) Ves a la porta, y la gent que vagi venint, fesla esperar al rebedor.

Pepet surt pel foro.

ESCENA IV

COSME y RAFEL

Rafel. (*Irònich, assentantse*). Veig que tens el consultori montat en tota regla.

Cosme. (*Seient també*). Ja ho sabs que sempre m'ha agradat fer les coses bé.

Rafel. Que vols dir potser qu'es ben fet, fer de curandero?

Cosme. Segons el sentit que vulguis donar a la paraula. Dignes: Quina es la teva professió?

Rafel. La de metge.

Cosme. Perfectament. Y la meva professió, quina es?

Rafel. Home...

Cosme. Contesta, sense eufemismes.

Rafel. La de metge també.

Cosme. Quedem, donchs, en que soch tan metge, com tú; tan llicenciat en medicina y cirugia, com tú; y els dos, facultats per la ley pera curar, si podem, a la que se'n diu *humanidad doliente*. sinó que tú la cures dient qu'ets metge, y jo la curo, amagantho.

Rafel. Però, per què amagarho?

Cosme. Perque... (*Ab amargura*). Escolta: Quan tú vas acabar la carrera, jo feia ja temps que exercia en la nosta vileta, hont m'havia fet un nom, no sols en ella, sinó en tota la rodalia. La mala hida ambició va fer presa en mi, y, sense pesar les conseqüències, vaig cedirte la meva plassa y vaig trasladarme a'n aquesta Barcelona tan gran, el cap plè d'ilusions, cregut de que, als quatre dies, tothom parlaria de mi pregonant la meva ciencia mèdica, com la pre-

gonaven els senzills camperols de la nostra petita vila.

Rafel. Ves dient.

Cosme. Vaig esmersar bona part dels meus estalvis en montar un consultori; però'ls clients no venien. Ja vindran,—me deia jo —y passaven els dies, y les setmanes, y'ls mesos, y'l rebedor del consultori continuava isolat, desert, ¡sempre desert!

Rafel. Si que devies sofrir, pobre Cosme!

Cosme. Y lo que'm causava mes pena, era veure com altres companys, que'm constava eren veritables nulitats mèdiques, s'enlairaven, en tan que jo m'anava aclofant, aclofant fins que arribà un dia que no poguent aguantar més, vaig caure retut per per la dissort!

Rafel. Vas fracassar, com molts altres, que ab tot y la seva ciencia, passen inconeguts per entre les atrafegades multituds de les grans ciutats.

Cosme. Tú ho has dit: Y vaig fracassar! Y arribà un dia que vegé desaparèixer la darrera engruna dels meus estalvis.

Rafel. Perquè no't proporcionaves una plassa de metge titular, mal hagués sigut en un recó de mon?

Cosme. Costa tant donarse per vensut! Un dia en Pepet, que ni en la dissort m'havía abandonat, va exclamar:—Y pensar que hi ha tants estrafalaris que's fan rics exercint de curanderos!—Això va ésser una revelació per mí. Sí, jo podia dedicarme a curar servintme, d'una manera conscient, de la meva ciencia, però amagant la meva professió; curar ab medicaments professio-

nals disfressats de remeis casulans, de curandero. Y aixís vaig ferhol

Rafel. Però això es fomentar l'ignorancia y la superstició del *vulgo*.

Cosme. El *vulgo!* Que no recordes lo que diu un poeta?

«El vulgo es necio, y pues paga, es justo hablarle en necio para darle gusto.»

A més, que jo no ho dich que sigui curandero; me limito a no dir que soch metge.

Rafel. Y exercint de curandero... dich,—y dispensa—no dient metge, t'has creat,.. un *mal* nom, oy?

Cosme. Y una *bona* posició.

Rafel. Però, que no penses en que'l Delegat de Medicina pot denunciarte per intrús?

Cosme. Ja 'ho ha fet dues vegades. A la primera, el Governador civil me va imposar una penyora de cent pessetes.

Cosme. Que degueres pagarla.

Cosme. Y sense regatejar.

Rafel. Y després, deuríes veuret obligat a exercir d'amagatotis.

Cosme. T'equivoques: tan públicament com ara.

Rafel. Si que'ts tranquil. No't fèia tant...

Cosme. Barrut?

Rafel. O despreocupat.

Cosme. Mercès per l'atenuant.

Rafel. Y't devien tornar a denunciar.

Cosme. Al cap de quinze dies. Imposantme altra penyora, de duescentes cinquanta pessetes, per reincident.

Rafel. Y tú, paga qu'es gata!

Cosme. No, perque no era... gata, sino gat.

Rafel. No la vas pagar?

Cosme. No; y no'n pagaré cap més.

Rafel. Deus ésser més guapo que'ls altres, tú.

Cosme. Y més bon ballador.

Rafel. Tenia entès que'ls curanderos eren homes serios, ab cara de Sibila barata, y veig que tú conreues l'humorisme.

Cosme. Això, segons els cassos y les circumstancies.

Rafel. Y per què no la vas pagar?

Cosme. Perque m'hauria sortit massa gravós això d'anar pagant penyores poguentmen estar; y per ampararme d'elles, vaig obrir el paraigues.

Rafel. El paraigues, dius?

Cosme. Sí; que de tal va servirme una visita feta a sa excelencia, el senyor Governador civil.

Rafel. Ah, vaja; una influencia, una recomanació.

Cosme. No; una visita feta expontaniament per mí.

Rafel. Y'l Governador, no't va tirar a enhoramala.

Cosme. Ben al revés: el vaig convèncer de que no devia imposarme cap més penyora, perque'l penyorar-me a mí era improcedent, injust y fins ilegal.

Rafel. Eh?... Y per què?

Cosme. Perque no soch cap intrús, y ningú pot privarme d'exercir la professió mèdica, autorisada pel corresponent títul acadèmic. Ho sabs ara?

Rafel. Ah!...

Llarch y competent.

Cosme. Ah!... (*Escarnintlo*). Això l'ase també ho fa!, que diem a la nostra terra.

Rafel. Però, ara que t'has creat una bona clientela, per què no't dones a conèixer com a facultatiu?

Cosme. Si'm preguntessis per què no'm caso, te respondria: perquè'm va molt bé l'estat honest de solter. Ab això, aplica la dita.

Rafel. Entench, entench. Vols dir que't va molt bé... el no dir que'ts metge.

Cosme. Això mateix.

ESCENA V

Els mateixos, y PEPET, a la porta

Pepet. Senyor Cosme?

Cosme. Què hi ha, Pepet?

Pepet. La Cigronera diu si la podria despatxar, que va depressa.

Cosme. (*Aixecantse*). Es un neguit aquesta dòna, sempre va depressa. Dígali que estich acabant una cura molt entretinguda y...

Pepet. Ja li he dit.

Rafel. (*Alsantse enfutismat*). Ah, nol No hi passo! Ni en broma permeto que...

Cosme. Ja, ja, ja!... Ja't donaré d'alta, home.

Pepet. També l'he donat jo per curat.

Rafel. Sí que fora bonich que'm fessiu servir de ganxo o de papellona de curandero.

Cosme. Ja, ja, ja!... No tinguis por, que no passaràs per rès d'aixó. (*A Pepet, rient*). Y quiha mena de malaltia li has assignat a n'en Rafel?

Pepet. Una senzilla... inflamació a la llengua.

Cosme. (*Rient*). Bufal

Rafel. Murril... Poca vergonya!... Si tor-
nas a...

Dirigintse a Pepet amena-
ssantlo.

Cosme. (*Interposantse*). Ehl... Cuidado a to-
car-me'l Pepet.

Pepet. Ay-ay!... Si pe'l treball d'haverlo cu-
rat m'insulta, què hauria fet si li hagues
fet amputar la llengua.

Rafel. T'hauria fet arrencar la teva, per des-
vergonyit.

Cosme. (*Que no ha deixat de riure*). Ves,
ves; y dígalí a la Cigrонера que passi.

Pepet. Hi ha altra gent, també.

Cosme. Que s'esperin, entretant.

Pepet surt.

ESCENA VI

COSME, RAFAEL y aviat CIGRONERA

Rafel. Ja't dich jo que'l tens ben ensenyat, y
que ab ell tens un bon segón.

Cosme. Es la gran estimació que'm porta.

Rafel. Suposo que no tindràs la pretensió de
ferme actuar com ajudant teu.

Cosme. Deu me'n deslliuri.

Se senten al rebedor crits y
protestes.

Un. Me toca a mil

Altre. Jo soch primer qu'ella!

Cosme. Què son aquests crits!

Apareixen a la porta la Ci-
grонера y altra gent, que Pe-
pet procura contenir.

Cigronera. Jo havia vingut primer que ningú.

Pepet. (*Empenyentlos cap al rebedor*). A tots se us despatxarà aviat!

Cosme. Una mica de calma.'

Pepet. Ella havia vingut abans.

Tot rondinant se queden al rebedor, hont se'ls veurà asseguts. Pepet també ha desaparegut. Rafel passeja neguitós.

Cigronera. Vès, a les nou ja havia vingut jo, y no hi havia ànima viventa.

Cosme. Y donchs, com anem Cigronera?

Cigronera. (*Que no deixa de vista a Rafel*).
Forsa millorada; y'm sembla que haurem endevinat el remey.

Cosme. No faltava més.

Cigronera. Aquest senyor, deu ser...

Rafel. (*Parant el passeig*). Soch...

Cosme. (*Interrompentlo prest*). Silenci!... Ja sab que li tinch prohibit parlar!

Rafel. Es que...

Cosme. ¡Prou, dich!

Torna a passejar més malhumorat.

Cigro. ¡Ay, pobre senyor! Ja té prou pena, si es que sigui de mena enrahonador.

Cosme. ¡Molt ho es, molt! Una mica massa.

Rafel aturantse. ¡Això ja passa de la mesura!

Cigro. Crègui, crègui al senyor Cosme que li vol bé, y no se'n penedirà.

Rafel. Y qui us hi demana a vos.

Cosme tapantli la boca ab la mà. ¡Silenci, dich!

Rafel. ¡Mira quel...

Cosme *tornantli a tapar la boca.* ¡Prou! Lo millor que pot fer, senyor Rafel, es entrar allí dintre y... (*tot empenyentlo cap a la porta dreta*).

Rafel. Sí, serà millor que m'en vagi perque...

Cosme. Perque no sabria estarse d'enrahonar, y...

Rafel. ¡Y t'esquinsaria la grúa!

Se fica al cuarto.

ESCENA VII

COSME y CIGRONERA

Cosme. Pobre senyor, ja 'l planyo; perque's veu qu'es xerraire de mena, y això de privarlo d'enrahonar li deu ésser un torment.

Cosme. Es pel seu bé.

Cigro. ¡Pobra de mí que'l mal que tinch a la cama'l tingués a la llengual ¡Jo estaria ben guarnida!

Cosme. Us tindrieu d'estar d'enrahonar.

Cigro. Ah, no podria pas.

Cosme. Per forsa.

Cigro. ¡Donchs, miri; ja'm podrieu fer ja caixa, perque reventaria!

Cosme. ¡Ja, ja, ja!... Ja us hi acostumariau. ¿Y què tal, què tal, com va la cama.

Cigro. Molt millorada, y no'm fibla de tan mala manera com dies arrera.

Cosme. Bona senyal. Avuy hi aplicarém el tel de l'ou. ¿Què ja'l porteu?

Cigro. ¿El què?

Cosme. L'ou que us vaig dir.

Cigro *donantse un cop al front.* ¡Ay, bestia de

mí! Te rahò que'm va dir que portés un ou.

Cosme. Bò; y's necessita; y ha d'ésser del día, si pot ser.

Cigro. Això ray; tinc quatre gallines, y avuy n'han post dugues.

Cosme. Aneu, aneu, y porteune un.

Cigro. Vaig, donchs. (*Mitg mutis*). ¡Ah! Y per què va dir que's necessitava, que ja no'm recordo?

Cosme. Per extreure'l tel, y un cop tret, de viuen viu, us el colocarè sobre la llaga.

Cigro. ¡Ay ay! ¿que vol dir que's viva la pell del'ou?

Cosme. Sí, es un organisme ben viu, y després de ben embenat, el tèl s'anirà adherint a la carn viva, convertintse'en pell, y cura segura.

Cigro. ¡Si quan jo dich que'l senyor Cosme sab fer miracles!

Cosme. Ja ha passat el temps dels miracles, Cigronera.

Cigro. Vès si un metge ho faria això ab un tèl d'ou; ni ab tot un de sencer ab rovell y tot. Sab lo que demanaria un metge en lloch del tèl d'un ou?

Cosme rient. Què, veyam.

Cigro. Un tros de pell d'una altra persona bona, veliaquí!

Cosme. Pot ser sí.

Cigro. Sense'l pot ser: que jo ho sentir dir, que alguna vegada ho han fet. Y sab per què li tréuen el tròs de pell a la persona bona?

Cosme. Per què?

Cigro. No més pel gust de fer estar malalta una persona de bona salut. veliaquí!

Cosme. Ja, ja, ja!... Anèu, anèu, y porteu l'ou.

Cigro. Sí, sí, vaig!.. (*tot marxant*). Y encara diràn metges!... (*Retornant.*) Ara hi pensol Veyam si m'haurà atrapat?

Cosme. ¿En què?

Cigro. L'ou, qu'ha de ser de gallina blanca, o de gallina negra?

Cosme. Tan se val.

Cigro. Perque de les dugues gallines qu'han post avuy, l'una es blanca y l'altra, negra; y la mozza, se me n'ha cruspit un la gran lleminera, y no se si es el de la gallina negra o'l de la gallina blanca.

Cosme. Tant se val; anèu, anèu! (*Tot empenyenla*).

Cigro. Sent aixís, vaig a buscarlo.

S'e nvà. El senyor Cosme queda rient. Al rebedor es promou altre volta rumoreig.

ESCENA VIII

SENYOR COSME y *aviat* SALAU

Cosme a la porta del rebedor. Vaja, una mica de quietut! A qui toca?

Se senten veus de A mí!... A A mí!... Salau se planta a la porta.

Salau cuidant. Me toca a mí; que tantes caramades!... Y després que jo no més vinch per tenir una petita conslta minúscula ab el senyor Cosme.

Se veu a Pepet que calma als qui esperen, fentlos seure.

Cosme. Entreu, entreu, Salau.

Salau entrant. Hi ha gent que's veu que ni de vista coneix a Santa Paciencia... Dispensi, senyor Cosme: Bon día y bona hora. No se si ho havia dit, encara.

Cosme. Tant se vall

Salau. No, me caso ab Sorial Primer son els modos que tot.

Cosme. Y donchs, còm va la migranya; va marxant?

Salau. Si va marxant, diu? *A paso redoblado!* Ja quasi l'he perduda de vista. Ab el seu permís, m'assentarè.

Cosme. Seyeu, que per seure son les cadires.

Salau agafant una cadira y seient. En demanarho, no s'hi per rès. Donchs, sí, tornant a la migranya... Que'm permeterà encendre un cigarret?

Cosme. Y fins jo us el donarè fet y tot. *Treu la cigarrera y n'hi dona un, que Salau encendrà).*

Salau. Gracies, moltes gracies, senyor Cosme.

Cosme. No hi ha de què. Y què dieu de la migranya?

Salau. Ah, sí? Que vostè me l'ha allunyada del cap; però'em balla pel cap, que del cap, passant rostos avall, m'ha baixat fins aquí (*senyalant ab inseguritat el ventrell*), al pahidor. Créch que cau per aquesta encontra da'l pahidor, ¿oy?

Cosme. Ja, ja, ja!... Sí, per aquests indrets.

Salau. Cregui que de les edificacions que tenim per aquí dintre, no'n conech pas els topachs. Ni sè hont cau el fetge, ni hont para el cor, ni hont tenim la sagristia.

Cosme rient. Això indica qu'heu patit molt poques malalties.

Salau. Com a malaltia seria, cap en ma vida.

Cosme. Ja's coneix. Y, veiam: qu'és lo que sentiü al pahidor?

Salau. Home, veurà: devegades m'hi sento com si'm fessin un nus a dintre; altres, com si un ratolí s'entretingués ratant les parets del pahidor; altres, tan aviat me sembla que tinch gana com que no'n tinch; y tot sovint m'haig de descordar la trinxa de les calses com si estés embotit.

Cosme. No parleu més: això es dolor d'estòm-ac.

Salau. Dolor de què?... Y ab què's menja això, ab cullera o ab forquilla?

Cosme. Més aviat ve del beure.

Salau. Eh?... Del beure?

Cosme. De segur que vos, a la vostra joventut devíau ésser una micota *corrido* y fanxandero...

Salau *ab satisfacciò va fent que sí ab el cap.* Sí, si senyor, sí; d'aquí vé que'em diguin el Salau.

Cosme. Y amich de córrerla y de menjar viandes picantes y beurer fort y...

Salau *interromptlo.* Caramba, caramba, carambal... Quin jutje'n sortiria de vostè! Ni que haguessim sigut companys de joventut!

Cosme. Per endevinar aquestes coses si que ray.

Salau. Tot lo que ha dit he fet y molt més. Trenta anys he treballat a la «Espanya Industrial», fins que'l meu noy, que també hi treballa, y està encarregat d'una quadra, va

dirme. Pare, ja heu treballat prou; ara'm toca a mí.

Cosme. Això l'acredita de molt bon fill.

Salau. Vegi si ho es de bon fill, que... vaja, que no s'assembla de rès ab mí. Vuy dir que no fa rès de lo que jo de jove. Ell, els dissabtes al vespre, llegeix que te llegeix, y a les festes, a comedia. En cambi, jo els dissabtes eren ben meus; y m'encoblaba ab un company que tocaba la guitarra com un Serafí, y tenia una veu com un altre Serafí, y, feiem unes cantades a les minyones que ni dos Serafins, y...

Cosme. Cantant, cantaut, fèieu set, beviau... com quatre Serafins!

Salau. Justa! Una copa aquí y un altra allà y un got de ví més endevant, y tornemhi perque'ns conviden, y un ressopò per final.

Cosme. Us trobavau ab el diumenge a sobre sense adonàrvosen.

Salau. Això mateix! Y una festa a Pedralves, y una altra a la font del Gat, y una altra a Vallvidrera, no hi havia festa sense suquet, ni suquet sense'l rumesco y l'all-y-oli, ni escalivada sense'l bitxo corresponent, y de ví, ¡demanin!, en colavem més que no n'entra al magatzem de cal senyor Pere Grau.

Cosme. Donchs, tot això, us ha portat això altre qu'ara us sentiu al pahidor.

Salau. Diable, diable, diable!... Vol dir que això... ve de tant lluny?

Cosme. No'n dubteu: tot allò, ara us surt.

Salau. Que'm surt, dieu? Tant de bò, que'm surtís! Lo mal es que's queda dintre.

Cosme. Donchs, ho haurem de treure a fòra.
Y fà molt temps qu'ho patiu?

Salau. Psà?... Quisablo, quisablo. Com que de temps que me'n vinch queixant, l'un me dèya: prèn tal cosa, l'altre tal altre y fins un me va aconsellar, que cada dematí prengué la llet de burra!

Cosme. No era pas cap mal consell.

Salau. No'n vull ni la salut d'aquesta mena de besties!

Cosme. Y per què?

Salau. A casa l'avi, eren pagesos al Panadés, y diu que tenien un burro que deyen qu'era'l més bon burro de tota l'encontrada. Donchs, bé; un día d'una cossa, va matar a l'avi.

Cosme. Si que si arribar a ésser dolent.

Salau. L'esmicola! Y'l pare, d'aleshores ensà, sempre deya: Qui té un bon burro té una mala bestia; y si un burro tira, es perque es pensa que arrossega a l'amo.

Cosme. Ja, ja, ja!... Bé, bé... La llet de cabra serà millor pel cas.

Salau. Veu? de les cabres si que no'n tinch rès que dir.

Cosme. Millor. Que acostumeu a esmorsar?

Salau. Vaya! Un parell d'arengades, grosses com dugues fulles de sabre de municipal.

Cosme. Donchs, haureu de deixar d'esmormar y pendrer la llet.

Salau, *ab extranyesa.* Que ho diu de serio?

Cosme. De bò de bò. Després, rès de copes, ni salats, ni picants, ni cap mena de menjars forts, ni begudes alcohòliques.

Salau. Però vostè'm vol condemnar a dejuni per tota la vida!

Cosme. No tant; però si voleu que us apedassi l'estòmach, heu de fer una vida ordenada.

Salau, *Bueno, bueno:* faré tot lo que m'indiqui, ab tal que'm mati aquest ratolí que em rosega les entranyes.

Cosme. Procurarem matarlo. Després us donaré uns paperets que'n pendreu un abans de cada apat.

Salau. Ja seràn de bones matzines?

Cosme. Matzides, dieu?

Salau. Si, home: per enmatzinar al ratolí!

Cosme. No s'escaparà pas, jo us ho asseguro.

Salau, *aixecantse.* Vinguen donchs els paperets.

Cosme. Tinch de prepararlos. Al mitg día, veniulos a buscar.

Salau. Si'm treu aquest rau-rau del pahidor, el convido a una fontada hont ens menjarem un conill fet ab mòquili-mòquili, que els serafins hi cantaràn.

Cosme. Just!, y ab l'all-y-oli tornarem a ressuscitar al ratolí.

Salau. Té rahò, me caso'm Soria! Donchs, retiro l'*anmienda*, y si no hem de deixar ni rastre de salabró, fins prohibiré que'm diguin el *Salao!*

Cosme, *rient.* No caldrà tant.

Salau. Donchs, estiga bonet, y no planyi les matzines.

Cosme. Adeu siau!

Salau, *quan es a la porta.* Vaja, ja poden passar el parell de casats de fresch que porten tanta pressa!

Apareixen a la porta Jesús y Maria.

Maria. Ay, gracies a Deu! Me pensava que no haurien acabat may.

Salau. Si no més ha sigut una petita consulta minúscula, dòna!

Se'n va.

ESCENA IX

SR. COSME, JESUS y MARÍA

Cosme. Entreu, entreu, Jesús y María.

Jesus. Deu lo guard!

Maria. Aquí ens té altra vegada.

Cosme. Y això, què tenim de bò?

Maria. Ay, de bé rès, y molt de mall! ¿Oy, Jesús?

Jesus. Si, María.

Cosme. Y això? Tenia entès que aquella aigua que us vaig donar pels ulls de poll de Jesús li havia anat molt bé.

Jesus. Molt bé; me'ls va fer caure de sòca y arrel. Oy, María?

Maria. Si, Jesús.

Jesus. Miri, veu? fins ja puch portar sabates.

Cosme. Y donchs?

Maria. És que'ns ha passat un cas, que, ay, Jesús!...

Jesus. Què tens, María meva?

Maria. No, no rès' deya: Ay, Jesús, Deu meu! un cas que'ns té ab un jay! continuu al còs.

Jesus. Y a tots dos enquimerats.

Maria. Enquimerats de mala manera!

Cosme. Espliqueuos; veiam qu'es això que us porta tan enquimerats.

Maria. Veurà: guaitis el bigoti de Jesús.

Cosme li mira y li toca durant una estona.

Cosme. No hi vaig rès de particular: es un bigotet de primer pèl, fi, sedós, elegantó y sobre tot, molt ben cuidat.

Jesus. Veritat que si qu'es un bigoti que fa goig?

Cosme. Molt, però...

Maria. Tothom, tothom ho diu!

Cosme. Fan justícia.

Maria. Donchs ha de saber que aquest bigoti, va ferme decidir, entre'ls molts festejadors que'm rondaven, per Jesús.

Jesús. Maria, què li expliques al senyor Cosme.

Maria. Cal explicarli, per que's fassi cabal de lo molt y molt que jo l'estimo'l teu bigoti, que, ay! corre perill de perdres!

Cosme. (*Aguantantse'l riure*). Y això, que ha agafat alguna malura?

Jesús. No ho sabem!

Maria. Però ho temem!

Cosme. Ho esbrinarem!

Maria. Veurà: L'aigua que'ns va donar per les duricies dels peus de Jesus, les hi ha arrencades.

Jesús. Sí, senyor; de sòca y arrel.

Cosme. Bé, però nó se veurer la relació que pot tenir...

Maria. Jo li explicaré: l'últim dia que'l Jesús se va fer la cura...

Jesús. Vaig tenir una hora tonta, una grossa distracciò: amb els dits mullats d'aque-

lla aigua, sense pensar, vaig refilearme'l bigotil

Cosme, comprenent, se posa a riure.

Maria. Y, ay, pobrets de nosaltres! Si l'aigua va tenir prou força per fer caure unes durícies d'arrels tant fondes, que no farà ab el débil y estimat bigoti del meu Jesuset!

Jesús. Qu'es del primer pèl.

Maria. Y fí com el plomissó d'un auellet de la primera *volada!* (*Ploriquejant, abrasantse ab ell*). Oh, Jesús!... Jesús meu!...

Cosme. (*Apart rient*). Aquest clam, tant pot anar endressat al cel, com quedarse a la terra.

Jesús. (*Consolantla*). No't desesperis, María; el senyor Cosme trobarà un remey.

Cosme. Es clar que'l trobaré y salvarem el bigoti. No faltaria més!

Jesús. Ho sents, María?

Maria. (*Alsant el cap*). Què, Jesús?

Jesús. Que diu que'm salvara'l bigoti.

Cosme. Tot fos tant senzill com això.

Maria. Salvarà'l bigoti a Jesús?

Cosme. Si, tinch un màstich que fa maravelles.

Jesús. Vostè té rcmeys pera tot.

Maria. Oh, Jesús!...

Jesús. Què vols, María?

Maria. Rè; deya: Oh! Jesús Deu men!, en acció de gracies.

Jesús. Ah!

Cosme. Entreu, entreu a dintre (*signant porta esquerra*) y li farà una petita operació.

Maria. Que li farà gaire mal?

Cosme. Gens ni mica; ni se'n sentirà.

Jesús. Passo per tot. No t'espantaràs pas, Maria?

Maria. No, Jesús y tú?

Jesús. Tampoch.

Jesús. Entreu, y enlestirem tot seguit.

A l'entrar, Maria s'atura.

Maria. Escolti, senyor Cosme: y si de més a més, a Jesús li fes senyar el bigoti?

Cosme. (Somrient). Ab l'operació bastarà.

Maria. Es que conech una saludadora que va neixer a la nit de Nadal que...

Cosme. Entreu, entreu!... (els fa entrar). Oh, la superstició!... Tindrè que simular una petita operació. Si no ho fes aixís, no quedarien satisfets.

Entra al quarto rient.

ESCENA X

CIGRONERA, PEPET, CLIENT 1er CLIENT 2^{ón}
y altres clients y clientes.

Abans d'aparèixer, se sent la veu de la primera, que disputa ab el Pepet.

Cigro, apareixent. A mí m'ha dit que tornés desseguida!

Pepet. Que us penseu qu'ha d'estar tot el día per vos?

Cigro. Ja veuràs, m'hi assech, (ho fa) y d'aquí no'm moch fins que m'hagi fet la cura.

Tots els altres han aparegut també.

Client 1er Donchs, jo, també mi assech!

Client 2^{ón} Y jo també, y ningú'm passarà al davant!

Els demés també seuen.

Pepet, a Cigronera. Es a dir, que ha tingut de passar la vostra!

Client 1er Ni que fos la mestressa!

Cigro. Jo no sòch mestressa de rès, ¿ho sentiu?

Pepet. Ni de la taula de cigrons tampoch?

Client 2^{ón} Es cigronera?

Client 1er Ja's coneix.

Cigro. Ab què se'm coneix!

Client 1er En que us estarrufeu com els cigrons.

Client 2^{ou} Y sense que la posin en remull.

Cigro. Encara ha de nèixer el qui'm, vulgui posar en remull a mí.

Client 1er Que no la sentiu?

Pepet. Vaja, prou! Aquí s'hi ha d'estar com a missa; ab devoció.

Cigro. Jo, ja callo.

Pepet. Deu ho fassi.

Cigro. Es que si he tornat, ha sigut perque el senyor Cosme m'ha fet anar a buscar aquest ou (*el porta a la mà*) per ferme la cura; y com que jo hi tinch tanta confiança ab el senyor Cosme...

Client 1er Y també jo que n'hi tinch!

Client 2^{ón} Y jo, perque ha fet cures que semblen miracles.

Tots els demés hi assentiràn, dient: —Y jo també!... Y tothom!... etc. Rafel ha aparegut a la porta y ha escoltat aquestes llohanses.

Cigro. Per això ha agafat tanta anomenada.

ESCENA XI

Els mateixos, y RAFEL, que avansa fins al centre

Rafel. Sí, que n'hi poden tenir de confiança y estarli ben agrahts.

Pepet. (*Apart espantat*). Ara si que l'hem feta bona!

Cigro. Y vostè també n'hi deu estar forsa d'agrahit.

Rafel. Ja ho crech que n'hi estich; perque la cura que ha fet ab mí, es d'aquelles que semblen un miracle, que dieu vosaltres.

Pepet, que s'havía corregut fins a la porta del quarto hont hi ha'l senyor Cosme, s'atura tot extranyat a escoltar.

Pepet. Eh?... Que díu?

Client 1.er Quin mal li ha curat?

Cigro. Una inflamació a la llengua!

Client 2. Sense ferli *amtopcia*?

Cigro. Y cal! Alxò no més ho fan els metges.

Rafel. Y us curarà a vos, Cigronera. ab el fèl de l'ou; y a tots vosaltres les malalties que sofríu.

Tots s'han anat aixecant, escoltantsel ab interes y agrupantse a son entorn. Pepet, en el mateix lloch, extranyat y ab certa escama.

Pepet. Com hi ha redeu, si ho entench!

Rafel. Perque'l senyor Cosme, en l'art de curar, es un veritable sabi; un sabi de debò! Jo us ho asseguro!

Cigro. Tothom ho díu!

Client 1.er Per xò té tanta fama!

Client 2.^{on} Perque sab fer miracles!

Tots hi diuen la seva.

Rafel. Donchs, bé; si ha fet tantes cures què tan gran fama li han donat, sabeu per què?

Tots queden guaitantse'ls uns als altres, exclamant: Oh!... Oh!..., volent dir que ho ignoren. Pausa.

Cigro. (*Trencant el silenci*). Perque cura de gracia, potser?

Rafel. Què Gracia ni Sant Gervasil... Perque'n Cosme no es cap curandero; sinò metge, y un metge ab molta ciencia y sabiesa, veus'ho aquí!

Pepet. Ah, murri!... Anem a avisar al senyor Cosme!

Pepet se fica al quarto. Tots queden sobtats.

Client 1.er Que'l senyor Cosme es metge!

Client 2.^{on} Metge!

Cigro. Ah, no pot ser; no ho crech!

Rafel. Sí, sí, metge; y un gran metge qu'es, y per això les ha pogut fer totes les cures que tant de renom li han donat.

Cigro. Així ha enganyat a la gent!

Client 1.er Sí, sí; ens ha enganyat!

Tots protesten y criden. Moment de confusió, fins que apareix Cosme.

Rafel. Imbècils!... Més qu'imbècils!

ESCENA XII

Els mateixos y, SENYOR COSME, PEPET, JESÚS
y MARIA.

Cosme. Que és això!... Que son aquets crits!

La presencia del senyor Cosme acalla'ls crits. Pausa.

Cigro. El senyor, que'ns ha dit que vostè no es curanderol

Cosme. Cosa que jo tampoch he dit may que ho fos!

Client 1.er Y diu qu'es metgel

Client 2.^{ón} Si, metgel

Cosme. Donchs, bé, si; soch metgel!

Maria. Ay! Ho sents Jesús?

Jesús. Si, Maria!

Cosme. Si, metge; y que té d'estrany! No hi fet cures que reputeu de miraculoses?

Cigro. Si, però... vostè ens ha enganyat!

Client 1.er Vostè ho havia de dir que era metgel!

Cigro. Jo no hauria vingut pas!

Client 1.er Ni jo!

Tots criden altra volta. Maria, esporuguida, s'agafa a Jesús.

Maria. Ay, Jesús tinch por!

Jesús. Anemse'n Maria?

Maria. Sí, Jesús, anem!

S'en van agafats.

Cosme, *ab indignació.* Imbècils!... Més que imbècils!... Aneusen!... Surtiune de casa!

Cigro. Y no tornaré may més!

Client 1.er Ni jo!

Pepet. Arril... burros!... Animals!...

Tots se'n van atropelladament. Al passar la porta se topan ab Salau que arriba.

Salau, cridant. Què es aquesta gresca?

Client 2.^{on} a Salau. Es metgel!...

Cigro No es curanderol!

Desapareixen. Salau se queda parat a la porta guaitantlos marxar.

ESCENA ULTIMA

SENYOR COSME, RAFEL, PEPET Y SALAU

Cosme a Rafel Què has fet!

Rafel. Lo que'm dictava la consciencia!

Salau baixant. Què dien, senyor Cosme, que vostè es metgel?

Cosme. Sí, Salau; soch metjel

Salau. De debò?

Rafel. Us estranya, potser?

Salau. Y cal!... Lo que m'extranyava era que un home de tanta ciencia y ab tanta sabiesa com vostè, fos curanderol!

Cosme, efusivament. Ah, gracias!... Gracias!...

Salau. Cregui que si jo venía a casa de vostè era contra la meva voluntat, per donar gust a la dòna: perque jo penso que quan un té el rellotge espatllat, per més que la màquina sigui tot questiò de rodes, no'l té de portar de remendo a cal carreter, sino a cal rellotger; y si una persona està malalta, corrents a buscar el metgel!

Pepet. Bien, Salau.

Rafel. Ja ho sents; aquí tens un home del poble que parla el llenguatge del bon sentit. Els qu'han marxat son dels supersticiosos, dels inconscients de sempre y de tot temps.

Cosms. Sí, tens rahò; no es tan ignorant y supersticiós com diuen, el poble; no es tot orenca, la montanya!

Salau. Creguim, senyor Cosme: es metge? donchs diguiho y crits y amunt! Que uns s'en van? Altres ne vindran!

Cosme. Sí es veritat: avuy ha mort el Curandero y ha resucitat el Metge!

TELLO

DEL MATEIX AUTOR

- A cal notari, o uns capitols matrimonials desfets**, saynet de costums catalanes; en un acte y en prosa. (Agotat) 1 Pta.
- Ahont menos se pensa...**, comedieta en un acte y en prosa 1 id.
- En Pau de la Gralla, o la festa major de la vila**, saynet de costums populars vendrellenques. 1 id.
- Lluyta de cacichs, o la elecció de regidors**, saynet de males costums en un acte y en prosa. 1 id.
- La nit dels Ignoscents, o els municipals burlats**, saynet en un acte y en prosa 1 id.
- L'Agencia d'en Pep Currillo**, saynet en un acte y en prosa 1 id.
- El carro del vi**, quadro de costums vilatanes, en un acte y en prosa (segona edició) 1 id.
- Lo forn d'en Pere Pastera**, saynet de costums vilatanes, en un acte y en prosa 1 id.
- El coro dels Benplantats, o aquí ha caygut la grossa**, saynet de costums vilatanes, en un acte y en prosa. 1 id.
- La desenfeynada**, comedia vilatana en un acte y en prosa. 1 id.
- L'impenitent**, drama vilatà en tres actes. 2 id.
- Dilluns de sabater**, saynet en un acte y en prosa 1 id.
- Ferro fret**, drama en dos actes 1'50.

BIBLIOTECA "DE TOTS COLORS"

	<u>Pessetes</u>
<i>La llàntia del odi</i> , tragedia en quatre actes, per Gabriele d'Annunzio.	2
<i>La fortuna boja</i> , comedia en quatre actes, per Joseph Morató.	2
<i>Papà ministre</i> , drama en tres actes, per Gerolamo Rovetta.	2
<i>¡Por!</i> comedia en un acte, per Felix Duquesnel. (agotada).	50
<i>Els mestres contistes</i> . Volum primer.	1
<i>La campana submergida</i> , rondalla escènica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
<i>Les ales de cera</i> , comedia en dos actes, per Manel Folch y Torres.	1 50
<i>Cor delator</i> , monòlech, per Edgar Poe.	25
<i>L'assumpció de Hannele Mattern</i> , drama d'ensomni en dos actes, per Gerhart Hauptmann.	1 50
<i>Els pobres menestrals</i> , obra en tres actes, per Adrià Gual.	2
<i>Els mestres contistes</i> , Volum segón.	1
<i>Els picarols</i> , rondalla de l'Alsacia en tres actes, per Erckmann-Chatrian.	2
<i>Juventut de Princep</i> , comedia en cinch actes, per Wilhelm Meyer Forster.	2
<i>Gent d'ara</i> , comedia en dos actes, per Eduard Coca y Vallmajor.	1 50
<i>Un cop de vent</i> , pas de comedia per Joseph Morató.	50
<i>Cavalleria Rusticana</i> , Escenes sicilianes, per G. Verga.	75

<i>Rosa Bernd</i> , drama en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
<i>L'honor</i> , topo en un acte, per Apeles Mestres.	50
<i>Els mestres contistes</i> . Volum tercer	1
<i>La familia Rocamora</i> , drama en quatre jornades, per Pompeu Crehuet.	2
<i>Un joch de cartes o Memorialistes ab lletra menuda</i> , sainet en un acte, per Manel Folch y Torres.	75
<i>El pobre Enrich</i> , llegenda germànica en cinch actes, per Gerhart Hauptmann.	2
<i>La morta</i> , quadro dramàtich, per Pompeu Crehuet.	1
<i>L'enrenou del poble</i> , quadro de costums en un acte, per Felip Palma.	75
<i>El comensar de les coses</i> , comedia en quatre actes, per Joseph Morató.	2
<i>Llibre del actor</i> , per J. Ferràn Torras.	1
<i>Flames en l'ombra</i> , drama en tres actes, per A. Butti.	2
<i>Les precioses ridícules</i> , comedia en un acte, per Molière.	1
<i>Drama d'humils</i> , un acte, per J. Puig y Ferrer.	1
<i>Nit de neu</i> , drama en un acte, per Robert Bracco.	1
<i>Pèl de Panotxa</i> , obra en un acte, per Jules Renard	1
<i>L'Agricultor de Xicago</i> , comedia en dos actes, per Gabriel Timmory	1 50
<i>Gaxiel</i> , poema lírich-dramàtich en un acte, per Apeles Mestres.	1
<i>Les angunies del repòs</i> , comedia en tres actes, per Joseph Morató.	2
<i>Edip Rey</i> , tragedia de Sòfocles.	2

<i>El malalt imaginari</i> , comedia en tres actes, de Molière	2
<i>Flors y Violes</i> , dos actes de comedia, per Pompeu Crehuet.	1 50
<i>Les arrels</i> , drama en tres actes, de Joseph Morató	2
<i>La Cort de Lluís XIV</i> , drama històrich en cinch actes, de Victorià Sardou.	2
<i>La Rondalla del Amor</i> , Trilogia, de l'Apeles Mestres.	1
<i>Les bessones</i> , quadro de comedia, den Florenci Cornet.	75
<i>Reixes enfora</i> , drama en tres actes, den Manel Folch y Torres	2
<i>Scherzo</i> , comedia en un acte, de J. Pous y Pagés	75
<i>May se fa tard si el cor es jove</i> , comedia en tres actes de l'Avelí Artís y Balaguer	2
<i>L'únich consol</i> , drama per R. Suriñach Senties	1
<i>Un retrat</i> , drama escrit en Esperanto, per Nadina Kolowrat	75
<i>Fontalegria</i> , dos actes de comedia, per Pompeu Crehuet	1 50
<i>El Bon Rey Dagobert</i> comedia en quatre actes y en vers per Rovoire.	2
<i>Pirenenques poesies</i> per Joseph M. Guasch.	2
<i>L'ase d'en Buridan</i> comedia en tres actes per R. de Flers y G. A. Caillavet.	2
<i>Raig de sol</i> comedia en dos actes per Joan B. ^a Fagés.	1 25
<i>El Rey</i> comedia en quatre actes per G. A. de Caillavet, R. de Flers y E. Aréne.	2

